

A népszerű NETFLIX-sorozat alapján

SABRINA

HÁTBORZONGATÓ KALANDJAI

A káosz leánya

*finep
selection*

SARAH REES BRENNAN

SARAH REES BRENNAN

SABRINA

HÁTBORZONGATÓ KALANDJAI 2.

A káosz leánya

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2020

Újítsuk meg idén a Földet!
Hadd kezdődjön minden lépésünkkel!
Hadd kezdődjön minden változtatásunkkal!
Hadd kezdődjön minden letépett láncunkkal!
Hadd kezdődjön, amikor Felébredünk!
(Hagyományos beszorításgyógyászat)

AZ ÖSSZE BOSZORKÁNY A VÁROSBAN

December 10.,
a Greendale-i Tizenhármak éjszakája
SABRINA

S OHA NE KAPJANAK SÍRÁSON AZ ISKOLÁBAN! Gyengeségről árulkodik.

Ez a boszorkányok iskolájában különösen igaz. Ennek ellenére azon az éjszakán, amikor a szellemek eljöttek megsemmisíteni a várost, ott voltam a Láthatatlan Tudományok Akadémiáján, kint ültem a Sátán szobrára néző erkélyen, és a könnyeimmel küszködtem.

Nem engedhettem meg magamnak, hogy összeomoljak. Volt egy tervem. A családom és én meg akartuk védeni a halandókat Greendale-ben. Volt egy helyünk, ahol biztonságban tudhattuk őket.

Csakhog az a halandó, akit a legjobban szerettem, nem jött el. És nem tudtam hibáztatni érte.

Azóta szerettem Harvey-t, amióta ő, én és a legjobb barátaink – Roz és Susie – az első nap találkoztunk a halandók iskolájában. Ő volt a legmagasabb és leghelyesebb fiú az osztályban, én pedig a legkisebb és legtűzrőlpattantabb lány.

De világéletemben eltitkoltam előle valamit. Sohasem mondtam el neki, hogy boszorkány vagyok. A családomban mindenki boszorkány vagy varázsló. Tudtam, hogy egy napon el kell adnom a lelke-met a Sátánnak, és örökre el kell hagynom Harvey-t.

De vajon mi a legalkalmasabb időpont arra, hogy elmondd a fiúnak, akit szeretsz, hogy boszorkány vagy?

Hát, biztosan nem az, amikor kiüresedett porhüvellyé vált bátyját feltámasztod a halálból. Harvey lefektette Tommyt, hogy pihenjen.

Aztán szakított velem. Most pedig azt sem hagyja, hogy megvédjem.

Azt hittem, hogy életre tudom kelteni Tommyt Harvey kedvéért. Úgy véltem, hogy a szerelmem és a varázserőm ajándék. Talán azt gondoltam, hogy ez jó alkalom megmutatnom Harvey-nak, milyen csodálatos a mágia. *Látod? Egy halandó nem tudja ezt megcsinálni. Nézd, hogy szeret téged egy boszorkány!*

Hát, jól megmutattam Harvey-nak.

Megmutattam neki, hogy egy boszorkány szerelme katasztrófa. Egy boszorkány szerelme pusztító.

Féltem, hogy mi fog történni Harvey-val. Féltem, hogy sohasem fog megbocsátani nekem. És féltem, hogy vajon mit kell megtennem annak a városnak a védelméért, amelyik az otthonom. Ott ültem az erkélyen, átkaroltam a felhúzott térdemet, és egészen szorosan

összehúztam magam, hogy ne remegjek. Nem engedhettem meg magamnak a reszketést vagy a tétovázást.

Nekem itt küldetésem volt.

A folyosó vörös lámpásainak fénye ekkor egy fiú sötét hajára vetült, aki felfelé szaladt az erkélyre vezető lépcsőn. Amikor meglátott a földön, kiesett a könyv a hóna alól.

Emberbőrbe kötött könyv volt, egyetlen szemgolyóval a borítóba ágyazva. A szemgolyó bánatosan nézett fel Nickre a porból, ám ő nem törődött vele.

– Sabrina! Mit csinálsz itt?

Nyeltem egyet. Nick sötét szeme megvillant, ahogy követte a mozdulatot. Feltűnően szép arcát gyakran nehéz volt kifürkészni. Egyszer felajánlotta, hogy kisírhatom magam a vállán. Nem tudtam, hogyan reagálna, ha tényleg élnék a lehetőséggel.

– Téged kerestelek – feleltem.

– A földön? – kérdezte Nick. – Gondolod, hogy valaki elejtett, és begurultam a bútorok alá?

– Nehéz időszakon megyek keresztül – mondtam neki halkan.

Fogalmam sem volt, hogyan meséljek Nicknek a szívfájdalmamról. Nick Scratch volt az egyetlen, akivel barátságot kötöttem a Lát-hatatlan Tudományok Akadémiáján. És szinte azonnal elhívott randizni, ahogy megismerkedtünk. Amikor közöltem vele, hogy van barátom, azt javasolta, hogy lehetne kettő is.

Ez magától értetődően szóba sem jöhetett. Az viszont nyilvánvalóvá vált, hogy Nick egy playboy. Ha pedig úgy gondolta, hogy egy lánynak lehet két barátja, akkor vajon neki hány barátnője volt? Talán húsz. Talán száz.

Olyan könnyed eleganciával fogadta a visszautasítást, hogy megkedveltem. Rájöttem, hogy Nick Scratch nem az a fajta, akinek

összetörik a szíve egy lány miatt. Lehet, hogy playboy, de olyan playboy, akit ugyanazok a bűbajok és könyvek érdekelnek, amik engem is lenyűgöznek. És meghallgatott, amikor problémám volt, tanácsot adott, sőt megkockáztatta, hogy bajba kerüljön értem.

Szóval ő volt az új, különös módon flörtölős, nyugtalanítóan jóképű „barát” barátom. De még nem ismertem olyan régóta, így nem tudtam, megbízhatok-e benne. Ott ültem az erkély szélén a térdeimet átkarolva, és kétségbe voltam esve. Nem tudtam ugyanis, hogy biztonságos-e kétségbeesnem Nick közelében.

Hallottam, hogy felém sétál. A léptei koppantak a kövön, a visszhangjuk az iskola árnyékba borult plafonjáig szállt. Az egész Akadémia pentagramma formából állt, és beleveszett az árnyékba. Itt mások voltak a hangok, furcsa mélység társult hozzájuk. A fények is mások voltak, vörösen tükröződtek vissza a diákok szemében. Én is más voltam itt.

– Mi ez az egész, Sabrina? – mormolta Nick.

– Segítségre van szükségem – suttogtam. – Nem tudom, kitől kérjek.

Mire felpillantottam, Nick mellettem térdelt. Együtt ücsörögtünk a kőből készült erkély szélén a vörös fényárban. Nick olyan átható tekintettel nézett rám, mintha egy rejtvény lennék, amit éppen próbál megfejteni.

– Tőlem – felelte Nick Scratch. – Meglátjuk, mit tehetek.

A FÖLD LEGKEVÉSÉBÉ HALANDÓ LEÁNYAI

December 10.,
a Greendale-i Tizenhármak éjszakája
HARVEY

SABRINA AZT MONDTA NEKI, HOGY JÖN A HALÁL, de más jött helyette.

Harvey összerezzent a kitartó kopogástól a bejárati ajtó tejüvegén, de elhatározta, hogy többé nem lesz gyáva. Itt kellett maradnia a házban, hogy megvédje a kiütött apját, aki azért nem tudta abbahagyni az ivást, mert rossz fia halt meg.

Harvey kétségbeesetten akarta, hogy bátor legyen, mint amilyen a bátyja lett volna. Odament az ajtóhoz, miközben erősebben vert a torkában a szíve, mint az ököl az üvegen.

– Szia, Harvey! – szólalt meg a sötét idegen a küszöbön, miután Harvey kitárta az ajtót. Aztán egy alig érzékelhető szünet után hozzátette: – Ugye te vagy az?

Nem úgy hangzott, mintha kérdés lenne. Biztosnak tűnt. Bár Harvey még soha életében nem látta ezt a srácot.

– Aha – felelte bizonytalanul. – És te ki vagy?

A fiú már mozdult is, még mielőtt válaszolt volna, becsörtetett Harvey-ék házába, pedig senki sem hívta be. Harvey még soha életében nem látott ennyire magabiztos embert, mint amilyennek ez a fiú tűnt a két lépése alapján.

– Nick Scratch vagyok – vetette hátra a válla fölött az idegen. – Sabrina küldött. A barátja vagyok, és az erősítés neked ma éjszakára. Meg kell mutatnod minden ablakot és ajtót a házban, hogy lezárjam és levédjem neked.

Harvey csak annyit tehetett, hogy követte Nicket a saját otthonában.

– *Miféle* barátja? – kérte számon.

De Harvey már tudta.

A *Karácsonyi ének*ben Scrooge-ot meglátogatta „az elmúlt, a jelen és a jövő karácsonyok szelleme”. Ennek mintájára Nick Scratch volt Sabrina „hamarosan bekövetkező pasifrisstés-jelöltje”.

Harvey mindig is tudta, hogy Sabrina jobbat is kaphat nála.

Sabrina annyira okos és gyönyörű, és néha annyira különös volt. Mindig is úgy tűnt, hogy elvan a saját kis világában, ahol Harvey nem érheti utol. Harvey-ban ott motoszkált a félelem, hogy felbukkan valaki, aki méltó a lányhoz. Valaki, aki okos, jól néz ki, elegáns és laza. Valaki, aki úgy tud összekapcsolódni vele, ahogyan Harvey nem volt képes.

És íme itt volt, méghozzá *varázserővel* felruházva.

Évekig Harvey legrosszabb rémálma volt egy ilyen srác, mint Nick. Most már viszont akadtak sokkal rosszabb rémálmai is.

Harvey még mindig nem örült Nicknek.

Nick viszont nem azért jött, hogy gúnyt űzzön Harvey-ból. Azt mondta, azért van itt, hogy segítsen ebben a rejtélyes veszélyben, ami a várossukat fenyegeti.

Harvey hinni akart abban, hogy ő bizony nem fél, és nincs szüksége varázslatra, hogy megmentse. De amint lebukott a nap a feketeségbe, és a szél suttogó szellemek hangját idézve fújta a faleveleket, kételkedni kezdett.

Lehet, hogy mégiscsak pont annyira haszontalan és tehetetlen, mint amilyennek Sabrina gondolta.

– Mi is történik pontosan?

– Tizenhárom halott boszorkány és varázsló szelleme próbál megölni mindenkit a városban – közölte Nick, mintha ez teljesen normális és észszerű válasz lenne. – Az áthatolhatatlanná tett ajtók és az előző bűbájok talán távol tartják őket egy darabig.

– Meddig?

– Valószínűleg nem elég sokáig – felelte lazán Nick.

– Remek – motyogta Harvey.

Bosszús és féltékeny volt akkor este, ugyanakkor nagyon megkönnyebbült, hogy látja Nicket. Követte őt, és megmutatta neki a ház bejáratait. A lezáró bűbájok eltartottak egy ideig. Beszólogattak egymásnak, Tommy halott volt, Sabrina pedig elment, de Harveynek végre megint volt kivel beszélgetnie.

Aztán alakok villantak fel az ajtó füstszürke üvege mögött, kócos hajú nők. Minden ajtó, minden ablaküveg úgy zörgött, mint a dobozba zárt csontok.

Harvey a puskájával az ajtóra célzott.

– Szándékozol is csinálni valamit?

– Csinálom, jófiú – vetette oda Nick. – Nem mintha megérdemelnéd. Boszorkányvadász vagy, nem?

Harvey nem tudta, mit feleljen erre. Sabrina is mondta neki régen, hogy boszorkányvadász, és azóta sok minden a helyére került. Volt vajon választása, hogy boszorkányvadász legyen-e? Sabrinának volt vajon választása, hogy boszorkány legyen-e?

Talán nem.

Nick összekulcsolt kézzel állt, szinte mintha imádkozna. Mormolt valamit, amiről Harvey feltételezte, hogy elűző bűbáj lehet. Nem tudta kivenni a szavakat, mégis minden egyes szótagtól felállt a szőr a hátán.

Valami sugárzott Nickből, mint a tűzből áradó hő vagy fény, de nem volt sem világos, sem pedig meleg.

Varázserő volt.

Amint Nick kiszórta a bűbajt, leszállt közéjük a csend. Harvey hallotta közben, ahogy közelít feléjük a gonosz. Feltámadt a szél, az ablakpárkány felől hallatszó susogásból pedig távoli sikoly lett, ami egyre közeledett. Megnőttek a sötét árnyékok a kocsifeljáró halovány fényében.

És ez nem zavarta Nicket. Ez a srác nem azért jött, hogy Harvey jobban érezze magát. Egyáltalán nem is miatta volt itt.

– Jól levédted a helyet, igaz? – szólalt meg Harvey. Próbálta nem kimutatni, hogy mennyire fél. – Betartottad a Sabrinának tett ígéreted. Elmehetsz.

Amikor sikerült levennie a tekintetét a sötétséggel teli ablakokról, látta, hogy Nick őt figyeli. A fiúnak majdnem olyan sötét és áthatolhatatlan volt a szeme, mint az éjszaka az üvegen túl.

De csak majdnem.

– Nem – felelte lassan Nick. – Maradok.

Nick segített Harvey-nak még több bútorral eltorlaszolni a bejárat ajtót, aztán leült mellé a földre. Vállvetve ücsörögtek, hátukat

a gyenge barikádnak vetve, miközben zörögtek a kilincsek és az ablakok, süvöltött a szél, és jöttek a holtak. Bármilyen szánalmas, de Harvey fájdalmasan örült annak, hogy Nick ott van vele.

Abban a pillanatban, amikor Harvey már azt hitte, hogy betörnek a szellemek, megszűnt a zörgés. A világ és a holtak elcsendesedtek. Harvey váltott egy pillantást Nickkel, és nekiláttak lebontani a barikádot. Amint szabaddá vált az ajtó, Nick odalépett, ám Harvey eléje tolakodott. Nem akarta hagyni, hogy Nick lépjen ki először. Nem bírta volna végignézni, ahogy még valaki meghal.

Nick elképedt arcot vágott.

– Mi van? – csattant fel Harvey.

– Semmi – jegyezte meg gúnyosan Nick. – Vicces egy boszorkányvadász gyerek vagy te, nemde?

Hagyta, hogy Harvey menjen előre. Harvey kinyitotta az ajtót, és a vaksötét éjszakára fogta a fegyverét, miközben Nick kikukucsált a válla fölött. A szellemek eltűntek, Nick és Sabrina pedig megmentette a várost valami olyan módon, amit Nick értett, de Harvey nem.

Harvey a saját házuk küszöbén állva esetlenül megkérdezte Nicktől:

– Miért jöttél ide?

Nick úgy bámult kifelé, mintha a válasz ott rejtőzne a susogó sötétségben.

– Sabrina kért meg. Úgyhogy jöttem.

Volt valami sivárság abban, ahogy beszélt. Harvey hirtelen megsajnálta Nicket, mint ahogy a sebzett vagy kóbor állatokat szokta, de nem értette, miért.

– Nem... úgy értem... – Harvey az ajkába harapott, és kedvességet erőltetett a hangjába, mert ezen az éjszakán minden olyan nyers

és dermesztő volt. Kellett maradnia egy kis gyengédségnek a világban, még akkor is, ha neki kellett belecsempésznie. – Miért?

Nick odafordította a fejét. Úgy bámult fel Harvey-ra, mintha a lágy hangnem idegen nyelv lenne neki. Harvey nyelt egyet.

– Ti... srácok, ti...?

Nem bírta befejezni a mondatot. *Mondd csak ki a legrosszabbat,* kérte volna legszívesebben. *Tegyél pontot a szenvedésem végére úgy, ahogy lezártad az ablakokat és az ajtókat. Rögtön tudtam, amikor megláttalak. Rögtön tudtam, amikor elmondtad, miért jöttél.*

Nick így felelt:

– Ő *téged* szeret, halandó.

Sabrina mondta Harvey-nak, hogy szereti, de hát egész végig hazudott neki. Lehet, hogy semmit sem gondolt komolyan. A mágia létezett, a bátyja halott volt, és az egész világ tönkrement. Sabrina iránta érzett szerelme – a legtörékenyebb és legszebb dolog Harvey életében – szintén összetört. Hallva, hogy ez a furcsa srác azt állítja, hogy Sabrina szereti, olyan érzést keltett, mintha igaz volna.

Téged szeret. Nick hangja komolyan és biztosan csengett. Harvey ezeket a szavakat ismételte magában az álmatlan és fénytelen éjszakákon, amikor végképp egyedül érezte magát.

Volt egy élő ember, aki szerette.

Nicknek nem lett volna muszáj közölnie, mint ahogy maradnia sem lett volna az. Mégis megtette.

AZT OLVASNI EGY BOSZORKÁNYRÓL

December 27.,
a Wren Day-i vadászat utáni reggelen
SABRINA

EZ SZERENCSE KÉRDÉSE, SABRINA – mondta nekem Zelda néni egy fagyos reggelen, két nappal karácsony után. – Pontosabban szólva, úgy érzem, és remélem, hogy ebben mindnyájan egyetértünk, a családuknak bőven kijutott az elmúlt évben a balszerencséből. Az otthonunk állandó démoni megszállása, a valóban kellemetlen vacsoraestek és a gonosz szellemek, akik mindenkit megakartak ölni a városban... Néhányan igencsak felelőtlen döntéseket is hoztak közülünk, de nem fogok ujjal mutogatni.

A tekintetemet a plafonra emeltem.

– Éppen szó szerint rám mutatsz.

Zelda néni valóban rám szegezte a szipkáját, csak úgy csillogtak a szörnyen hegyes villafogak a végén. Felé intettem a kezemmel.

– De nem ujjal – jelentette ki ellentmondást nem tűrően Zelda néni. – Persze hogy rád mutattam! Próbálkozott valaki más is tiltott szellemidézéssel ebben a családban tavaly?

Éles pillantással nézett végig a türkizkék szekrény soron a konyhában, és a családi összejövetelünkhöz tartozó arcokon is. A konyhaszekrények ártatlanok voltak a szellemidezésben. Hilda néni – aki a tűzhelynél állva éppen rozmaringot és levendulát kevert egy főzetbe, miközben egy kis dalt dúdolgatott magában – úgyszintén.

Az unokatestvéremben, Ambrose-ban már nem voltam ennyire biztos. Ő féloldalasan ült az egyik padon, és gabonapehellyel tömte a fejét. Derűsen ránk vigyorgott.

– Rám ne nézz! – jegyezte meg két falat között. – Olyan ártatlan vagyok, mint Káin.

Zelda néni arca arról árulkodott, hogy elpattant nála az utolsó húr is. A nagynéném előző nap vitte el egy boszorkányhoz az erdőbe a kisbabát, akit gondozott. Biztosra vettem, hogy ezért ül olyan mereven, seprűnyélegyenes háttal.

Felálltam, hogy átkaroljam Zelda néni nyakát, és hátulról magamhoz öleljem. Ő erre gyengéden és kedvtelve megérintette a karomat. A szipkájával.

– Nem értem, miért olyan nagy szám a szilveszter – jelentettem ki. – Te mondtad, hogy halandó ünnep.

– Karácsony és vízkereszt között vékony a hártya, ami a világokat elválasztja – figyelmeztetett Zelda néni. – A szellemek figyelnek, és annak a súlya, hogy olyan sok halandó hiszi, hogy az évfordulóval a szerencsájük is megfordul, egy bizonyos nyomást gyakorol a világra. Az évnek ebben a szakában úgy el lehet kapni a balszerencsét, mint valami fertőzést. Nagy terveim vannak a jövőnkre nézve. A családkunk sorsának szempontjából kulcsfontosságú, hogy mindannyian

elvégezzük a megfelelő szertartásokat, és egyikünk se kövessen el semmiféle hibát a következő napokban. Akár egy balszerencsét hozó szellemet is bevonozhatunk, aki egész évben követ majd minket, és éhező farkas módjára lohol a sarkunkban.

Zelda néni hangja úgy hatolt át a főzet melegétől bepárásodott konyhán, mint egy gyászos jóslat.

– A töretlen optimizmusodat szeretem benned a legjobban, Zé néni – szólalt meg végül Ambrose.

– A hártya olyan borzalmas szó – állapítottam meg. – Ne mondjunk olyat, hogy hártya.

Zelda néni vádló pillantást vetett Hilda nénire. Őt hibáztatta azért, hogy mi ketten Ambrose-zal pimasz és lehetetlen embereké cseperedtünk.

– A szerencsehozó hagyományok jó mókát jelentenek, kicsim – unszolt kedvesen Hilda néni. – Ha szilveszterkor pénzértméket hagysz az ablakpárkányon, egész évben szerencséd lesz. Ha citromokat függesztesz ki az ajtóra, az majd elüldözi a balszerencsét és a gonosz szellemeket. Ne törj tükröt vagy üveget, mert pocsék éved lesz! Mindig tarts egy makkot a zsebedben. Soha ne köszönj el hídon egy barátodtól, mert soha többé nem látod újra. Ha macskanyivákolást hallasz, remélheted, hogy az ajtódon egy béka üget be. És azt mondják, hogy az újév a legjobb idő arra, hogy új szerelmet kezdj.

Hilda néni halványan elpirult. Sokat beszélt dr. Cerberusról, arról a pasasról, akié a könyvesbolt, ahol dolgozott. Biztosra vettem, hogy Zelda néni rosszalta a dolgot. Ő úgy gondolta, hogy halandóknak és boszorkányoknak sosem szabad keveredniük, de az én anyám halandó volt, apám pedig varázsló. Bár Harvey-val szakítottunk, biztos voltam benne, hogy létezhet halandók és varázstudók közötti szerelem.

Hilda néni mindenkinél jobban megérdemelte a boldogságot, és hogy szeressék. Villantottam rá egy bátorító mosolyt, ő pedig ragyogva nézett vissza rám.

– Úgy tartják, hogy szeretőt hoz a boszorkánynak, ha újév napján Boleyn Annát hívja. A felkelő nap horizontjára szegezett tekintettel állva kell szélnek eresztieni a kívánságot. Azt kell mondani, hogy „*Boleyn Anna, Boleyn Anna, küldj nekem egy férfit nagyon gyorsan!*”

– Nekem van egy pasim. – Ambrose egy szem gabonapelyhet dobott a szájába, mintha foka lenne, aki a levegőben kapja be a halat. – De ha Boleyn Anna ragaszkodik ahhoz, hogy küldjön nekem még egy férfit vagy egy bájos hölgyet, szeretettel várom őket.

– Mindig is kíváncsi voltam, hogy miért Boleyn Annát hívjuk – jegyeztem meg. – Tudom, hogy úttörő volt a szerelmi bájitalok készítésében, viszont nem volt kifejezetten mázlista szerelmi téren.

– Elég mázlista volt. Hozzáment egy királyhoz – cáfolt rá Zelda. – Miért is kötne házasságot valaki, ha nem a hatalomért?

Megborzongtam a hatalom említésétől. Aláírtam *A Bestia könyvét*, eladtam a lelkemet a Sátánnak, így szert tehettem a hatalomra, ami ahhoz kellett, hogy legyőzzem a Greendale-i Tizenhármat. Nem láttam más lehetőséget, mégsem tudom a mai napig sem, hogy jól döntöttem-e.

– Szerelemből? – vetettem fel. – Amúgy VIII. Henrik levágatta Boleyn Anna fejét.

– Így van. A férfiak mind szeretik a boszorkányokat... addig, ameddig. A halandó férfiakban nem lehet megbízni, mint ahogy a szerelemben sem. – Zelda néni megrázta a fejét, de a hajában a merev hullámok meg sem rezzenek. – A hatalom a lényeg. Tanulnod kell Boleyn Anna hibájából, és gondoskodnod arról, hogy egyetlen férfinak se legyen hatalma fölötted.

Az ujjaimmal Zelda néni székének a támláján doboltam, és igyekeztem nem gondolni az összetört szívemre.

– Például olyan hatalma, hogy levágathassa a fejedet?

– *A levendula lila, a rozmaring zöld...* – mormolta Hilda néni derűsen a főzetének, mit sem törődve a lefejezésről szóló eszmecsere-
rénkkel. – *Ha király leszel, én a királynőd.*

– Pontosan – helyeselt Zelda néni. – Tegyük is most azonnal egy újévi fogadalmat! Ha abbahagyjátok, hogy folyton katasztrófába tenyereltek, én majd királyi családdá teszem Spellmanéket varázstudó berkekben. Áll az alku?

– Nem tudom. Tényleg megbeszéltem valakivel, hogy összefutunk egy kávéra az Akadémia előtt – válaszoltam. – Nyílt egy új teázó Greendale központjában. Ott találkozom Rozzal.

Felhívott, és kérte, hogy találkozzunk. Nagyon örültem, hogy halom a hangját. A boszorkányok és a gonosz szellemek nem riasztották el. Még mindig a legjobb barátnőm volt. Roz és Susie melletttem álltak, még akkor is, ha Harvey nem szeretett eléggé.

Zelda néni tévedett. Ennek a haldokló évnek az utolsó hónapjai nagyon nehezek voltak ugyan, ám a sötétség és a veszély közepette megtanultam, ki törődik velem igazából, és hogyan becsüljem meg őket.

Ez a ragyogó hely – körülöttem a családommal – olyan volt, mint a tél jegébe vájt aranyszínű oázis. Nehezemre esett elhagyni ezt a meghitt konyhát, de a hó tisztává és világossá változtatta a világot, rám pedig várt a barátnőm. Amikor kinyitottam a bejárati ajtót, láttam, hogy a fák közötti ösvényen úgy csillog a zúzmara, mintha gyémánttal szórták volna fel az utat.

Mostanra teljesen boszorkány lettem: bekerült a nevem a Sátán könyvébe, a lelkem pedig a Sátán tulajdona lett. Tartottam attól,

hogy ez azt jelenti, gonosz vagyok, de talán még volt lehetőségem arra, hogy a fény útját járjam. Senkinek sem akartam csalódást okozni, soha többé.

– Csak újév napjának a végéig tartsd távol magad a bajtól! – szólt utánam Zelda néni. – Ennek még neked is sikerülnie kellene.

URAM, MILYEN BOLONDOK EZEK A HALANDÓKI!

December 27., reggel

HARVEY

A HÍD FEHÉREN ÍVELT A BEFAGYOTT FOLYÓN ÁT, mintha valami boszorkánykirálynő végighúztá volna a hófehér kezét az élő víz fölé, hogy jéggé változtassa.

Harvey pont olyan fagyottnak érezte magát, mint a folyó. Bármennyire is próbálta rávenni a lábát, hogy megmoccanjon, ez nem történt meg. Képtelen volt rászánni magát, hogy átmenjen azon a hídon.

Megkérdezte Roztól, hogy elkísérné-e, de nem árulta el neki, hová akar menni. Roznak azonban programja volt Sabrinával. Aztán Harvey kétségbeesésében megkérte az apját, hogy menjen át vele Sweetwaterbe. Ám ő azt válaszolta, hogy hagyja abba a búslakodást, és kosárlabdázzanak inkább.

– Tudom, hogy sohasem voltál az a focizós típus – mondta Harvey-nak az apja. – De szeretsz karikára dobni nyáron, nem igaz? Arra gondoltam, hogy jó lenne, ha jelentkeznél a kosárlabdacsapatba.

– Ööö... szerintem nem fog menni – felelte Harvey. – WICCA-találkozókra járok sulis után. Ez az a szervezet a nők jogaiért Rozzallal és Susie-vel és...

Nem tudta kimondani Sabrina nevét. Az apja résnyire szűkülte szemmel és teljesen értetlenül nézett rá. De hát egyébként sem értette Harvey-t soha.

– Találkozókra kell járnod a lány barátaiddal, akikkel minden nap találkozol, hogy azokról a dolgokról tudjatok beszélgetni, amiről mindig beszéltek?

Az apja tényleg jól mondta.

– Vannak még az emelt szintű rajzfoglalkozások is...

– Mit akarsz, mit lássanak az emberek, ha rád néznek? – horkantott az apja.

– Csak engem – válaszolta Harvey.

– Ennyi? – horkantott az apja megint.

Harvey tudta, hogy mit *nem* látnak az emberek, ha ránéznek. Nem látják Tommyt, a focicsapat kapitányát, az apukája szeme fényét. Tommy nincs többé, s az apja egyszeriben azt akarta, hogy Harvey elkezdjen sportolni. Mintha jobb lett volna, ha Tommy gyenge másolata lenne önmaga helyett.

Harvey kísértést érzett arra, hogy kosárlabdázzon, és ezzel az apukája kedvére tegyen. Hiszen a barátnőjét elveszítette. A barátai Sabrina barátai voltak. A bátyja örökre elment. Már csak az apja maradt neki.

Szinte még akarta is. De nem tudott kosarazni. És a hídon sem tudott átmenni.

Karácsonykor Sabrina bűbájt szórt Harvey apjára, hogy abba-hagyja az ivást. És már nem is ivott, ami szörnyen dühítette Harvey-t. Ha a varázslat le tudta állítani az apját, miért nem tudott le-állni magától? Miért hagyta abba a piát egy bűbáj miatt, ha a családjáért nem tette meg? Tommy annyira boldog lett volna, hogy az apjuk leszokott. Rossz viccnek tűnt az egész, hogy Tommy már ha-lott, az apjuk pedig nem iszik többé.

Harvey nagyon haragudott az apjára. És nagyon haragudott Sab-rinára.

A zsebe mélyén ökölbe szorult a keze. A híd karcsú fehér vona-lai megremegtek előtte. Elképzelte, hogy törékeny csontépitménnyé változik a jég fölött kifeszítve. Az a rémálomba illő gondolata támadt, hogy ha megpróbálna átkelni a hídon, megroppannának a csontok.

Nem tudta megtenni. Most nem. Megfordult, és látta, hogy né-hány tapló az osztályából felé csoszog a jeges úton. Felcsillant a fakó szemük, amikor észrevették, hogy egyedül van.

– Hé, Kinkle! – szólt oda Billy Marlin. – Hol van a többi csaj a bandából?

– Szia, Billy! – köszöntötte Harvey. – Hű, rólad jut eszembe, hogy valahol máshol kéne lennem.

Egy ilyen kicsi városban, mint Greendale, az embernek már öt-éves korában eldől a sorsa. Billy és a bandája mindig is úgy fognak tekinteni Harvey-ra, mint a furcsa, művészkedő srácra, akinek az összes barátja lány, aki Susie minden egyes orrvérzésétől összerезzen, és aki egyszer olyat mondott órán, hogy *chiaroscuro*. Harvey ugyan már nem volt olyan csenevész, mint régen, ezek a fiúk biztosra vet-ték, hogy nem tudná és nem is akarná megvédeni magát.

Igazuk volt. Susie és Sabrina volt a baráti körükben a harcos. Sab-rina parázs vitákba bocsátkozott, míg Susie elveszítette a hidegvérét,

és rávetette magát másokra. Harvey mindig úgy vélte, hogy azért nőttek nagyra Rozzal, hogy vissza tudják fogni a kicsi és dühös barátaitkat.

– Nekem mindig az jut eszembe rólad, hogy tök lúzer vagy – vetette oda Billy barátja, Carl.

– Ja, rohannom kell – közölte Harvey. – Van egy sürgős találkozóm.

– Kivel? – kérdezte gúnyosan Billy. – Hallottam, hogy Spellman végre kidobott.

– Sürgős találkozóm van a magánnyal.

– Tragikus – jegyezte meg Carl.

– Még mindig jobb, mint veletek lógni. – Harvey megvonta a vállát. – Sziasztok!

Nagy nehezen elfurakodott a fiúk mellett, de Billy elkapta Harvey gyapjúszegeyes télikabátjának vastag ujját. A viharvert kabát vállban szűk volt rá, a bátyjától örökölte.

Harvey megtorpant a felismeréstől. A srácok az iskolában soha nem kedvelték, de nem nagyon szórakoztak vele. Mindig a bátyja védelme alatt állt. Tommy volt a futballhős, akit az egész város imádott.

De Tommy már nem tudta megvédeni többé.

– Engedj el! – préselte ki a fogai között Harvey.

Billy nem eresztette. Harvey egy pillanatig úgy érezte, hogy muszáj lesz megütnie.

Egy pillanatig meg is akarta tenni.

Aztán felcsendült egy hang a hídról:

– Hé, halandó!

Harvey levette a tekintetét Billyről, és a befagyott folyó felé kapta a fejét. A havon ott állt sötét hajával és sötét ruhájában Nick Scratch, aki úgy festett, mint egy fehér lapon ejtett tintapaca.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod vele.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Harvey rémulten becsukta a szemét.

– Édes istenem!

Őszintén remélte, hogy soha többé nem kell látnia Nicket.

Mire kinyitotta a szemét, Nick már átért a hídon, és feléjük sétált. Billy és a fiúk feszültté váltak a közeledtétől: szemlátomást úgy tekintettek rá, mint egy menő idegenre márkás ruhákban. Billy kihúzta magát, és elindult Nick felé.

Harvey sietve közbelépett.

– Ne bántsd őket! – mondta Nicknek.

– Bocs, de mi van? – vágott közbe Billy teljesen értetlenül.

Billy és a többiek idióták voltak, ám Harvey mégsem hagyhatta, hogy mágikus támadás érje őket. Nem lett volna fair. Nem tudták volna megvédeni magukat.

Nick oldalra billentette a fejét, a hópelyhek csipke módjára telepedtek rá a sötét hajára. Mintha csak most vette volna észre Billyt és a többieket.

– Távozzatok, többi halandók! – parancsolt rájuk Nick.

– Te meg *ki* vagy? – vetette oda Billy.

– Az a srác, aki közli veletek, hogy menjetek innen. – Nick szinte éjfekete szeme résnyire szűkült. – Most rögtön!

Billy imádott másokat terrorizálni, és magabiztosságért nem kellett a szomszédba mennie. Hátrapillantott a barátaira, megvetően Harvey-ra, végül gúnyosan Nickre nézett.

– Különben mit fogsz csinálni, te nagyvárosi gyerek?

– Ó, hát... – Nick úgy mosolygott, mint egy bukott angyal.

– Ne! – tiltakozott Harvey, és odalépett Billy elé, hogy a testével védje Nicktől.

Billy halkan felmordult, szemlátomást nem úgy alakult az állampolgárokat zaklatós nagy napja, ahogyan eltervezte.